

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: R U D O – P A C K, s. r. o.**, IČ: 254 78 508, se sídlem v Teplicích, ul. Revoluční č. p. 24/886, PSČ 415 01, proti **žalovanému: O d v o l a c í m u f i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 31, PSČ 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 22. 12. 2008, č. j. 3659/09-1100-500331,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasně podanou žalobou u zdejšího soudu domáhala zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 22. 12. 2008, č. j. 3659/09-1100-500331, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti třem dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu v Teplicích (dále jen „správce daně“) ze dne 26. 5. 2008, kterými ji byla doměřena daň z přidané hodnoty, č. j. 99254/08/210913/6702, za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2005 ve výši 109.497,-Kč, č. j. 99254/08/210913/6702, za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2005 ve výši 186.273,-Kč a č. j. 99261/08/210913/6702, za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2005 ve výši 43.625,-Kč, tj. v celkové výši 339.395,-Kč, přičemž žalobkyně v odvolání napadala dodatečné vyměření daně ve výši „jen“ 258.610,-Kč.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Ve velmi obsáhlé žalobě žalobkyně uvedla, že dne 3. 3. 2008 u ní správce daně zahájil daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. až 4. čtvrtletí roku 2005 s tím, že o výsledku zjištění byla sepsána zpráva o daňové kontrole, která byla projednaná a spolupodepsaná žalobkyní dne 23. 5. 2008, na základě níž pak byly vydány tři výše citované dodatečné platební výměry a na ně navazující žalobou napadené rozhodnutí.

V návaznosti na právě uvedené skutečnosti žalobkyně namítla, že původní žalovaný resp. správce daně před zahájením daňové kontroly neověřil, zda jsou žalobkyni známy okolnosti pro podání dodatečného daňového podání, a případně, v čem tyto okolnosti spočívají. Tato tvrzená skutečnost dle žalobkyně vyplývá z protokolu o zahájení kontroly ze dne 3. 3. 2008. Tímto postupem ovšem správce daně žalobkyni zkrátil na jejím právu ve lhůtě stanovené v ust. § 41 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podat dodatečné daňové přiznání, čímž správce daně porušil ust. § 2 odst. 1 daňového řádu. K tomu žalobkyně doplnila, že s ohledem na skutečnost, že správce daně může ve lhůtě ve smyslu ust. § 41 odst. 4 daňového řádu zahájit daňovou kontrolu, je žalobkyně přesvědčena o tom, že povinností správce daně je zjistit při zahájení daňové kontroly od daňového subjektu, zda tomuto subjektu nejsou známy skutečnosti zakládající právo podat dodatečné daňové přiznání. Tento názor dle žalobkyně koresponduje názoru obsaženému v usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2002, sp. zn. II. ÚS 166/01. Pokud pak správce daně do protokolu o zahájení daňové kontroly ze dne 3. 3. 2008 poznamenal poučení žalobkyně o nepřípustnosti podání dodatečných daňových přiznání až do ukončení daňové kontroly, tak toto poučení svým obsahem není ověřením, zda jsou žalobkyni známy okolnosti pro případné podání dodatečného daňového přiznání, popř. v čem tyto okolnosti spočívají.

Dále žalobkyně namítla, že správce daně jí neseznámil s důvody svých pochybností ohledně pravdivosti žalobkyní předloženého důkazního prostředku, a to písemného prohlášení pořizovatele zboží vypracovaného v souladu s ust. § 64 odst. 5 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“). Dle ust. § 16 odst. 2 písm. c) daňového řádu přitom platí, že daňový subjekt má povinnost podat vysvětlení k jím předloženým dokladům a písemnostem tehdy, pokud má pracovník správce daně pochybnosti o jejich úplnosti, správnosti nebo pravdivosti, z čehož dle žalobkyně plyne právo daňového subjektu být s těmito pochybnostmi seznámen. Podle ust. § 64 odst. 5 zákona o DPH lze prokázat dodání zboží do jiného členského státu mj. písemným prohlášením pořizovatele zboží s tím, že zákon o DPH současně nic bližšího o podobě písemného prohlášení nestanovuje. Žalobkyně v průběhu daňové kontroly správci daně předložila formálně bezvadné písemné prohlášení ve smyslu citovaného ustanovení zákona o DPH, ovšem správce daně posléze pojal pochybnost o pravdivosti tohoto písemného prohlášení. Důvod této pochybnosti správce daně uvedl pouze v předkládacích zprávách ze dne 11. 9. 2008, které

byly adresovány původnímu žalovanému pro účely odvolacího řízení, v nichž bylo uvedeno, že „časová prodleva mezi dodáním zboží a vyhotovením čestného prohlášení vyvolala pochybnost správce daně o tom, zda se dodání zboží z tuzemska do jiného členského státu uskutečnilo“. Žalobkyně trvá na tom, že důvod pochybnosti ohledně předloženého písemného prohlášení jí nebyl sdělen v rámci daňového řízení v prvním stupni sdělen, když s důvody dotyčné pochybnosti měla možnost se fakticky seznámit až v průběhu odvolacího řízení, kdy na základě její žádosti ze dne 2. 12. 2008 jí bylo umožněno seznámit se se zmiňovanými předkládanými zprávami. V důsledku tohoto postupu správce daně tak žalobkyně neměla v průběhu daňové kontroly možnost vyvrátit pochybnosti správce daně ohledně pravdivosti písemného prohlášení, jelikož s těmito důvody nebyla vůbec seznámena.

Žalobkyně rovněž namítla, že správce daně nedostatečně zjistil skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně a spolu s původním žalovaným se dopustili nepřipustné libovůle při hodnocení důkazů. Žalobkyně je přesvědčena, že závěr správce daně i původního žalovaného o daňových povinnostech žalobkyně nemá oporu v provedeném dokazování a také že důkaz svědeckou výpovědí učiněný před správcem daně v Teplicích dne 23. 4. 2008 byl pořízen v rozporu se zákonem. Dle žalobkyně napadené rozhodnutí je odůvodněno tím, že neunesla důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu, kdy předmětem dokazování bylo to, zda předmětné zboží (sáčky, ubrousky) bylo odesláno či přepraveno z tuzemska do jiného členského státu ve smyslu ust. § 64 odst. 1 zákona o DPH, tj. zda zboží skutečně fyzicky opustilo území České republiky směrem do Německa. Pro ověření této skutečnosti přitom správce daně měl vedle dokladů a záznamů pocházejících z účetnictví k dispozici jednak čestné prohlášení pořizovatele zboží A.Y. s jeho úředně ověřeným podpisem ze dne 14. 3. 2008 o tom, že jím zboží zakoupené od žalobkyně v roce 2005 bylo přepraveno na území Německa. Dále měl správce daně k dispozici informaci získanou od orgánů daňové správy Německa dle Nařízení Rady (ES) č. 1798/2003 o správní spolupráci v oblasti daně z přidané hodnoty, kde je v části E tiskopisu Form „CAC 2004“ uvedeno, že „podle výpovědi p. A. Y. při osobním pohovoru v září 2007 nebylo zboží zakoupené v Německu dovezeno do Německa, nýbrž přímo v České republice dále prodáno“. Dále měl správce daně k dispozici protokol o výsledku svědka A. Y., jakožto pořizovatele zboží, kdy tento výslech byl učiněn správcem daně dne 23. 8. 2008. A správce daně měl rovněž k dispozici daňový doklad č. 038 – faktura ze dne 25. 10. 2005, který byl vystaven svědkem A. Y. na částku 3.602,-EUR a který pochází z účetnictví obchodní společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o. (*pozn. soudu: žalobkyně v žalobě tuto společnost nesprávně označuje jako EURO – PACK, s. r. o., nebo EUROPACK – T, s. r. o.*), již bylo předmětné zboží tímto svědkem prodáno.

Ve vztahu k předloženému čestnému prohlášení ze dne 14. 3. 2008 žalobkyně doplnila, že správce daně toto čestné prohlášení vyhodnotil jako nepravdivé, a to vzhledem k informacím získaným od orgánů daňové správy Německa ve spojení s dokladem získaným od obchodní společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o. Dle žalobkyně z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že původní žalovaný směřuje zákonné podmínky pro vznik nároku na osvobození od daně z přidané hodnoty s podmínkami, které se vztahují k prokázání tohoto nároku. Zákon o DPH dle žalobkyně mezi podmínkami pro vznik nároku na osvobození od daně nestanoví podmínku, že v okamžiku uplatnění tohoto nároku musí mít plátce k dispozici písemné čestné prohlášení ve smyslu ust. § 64 odst. 5 zákona o DPH, nebo že jinak nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty nevzniká. Vzhledem k této skutečnosti je žalobkyně toho názoru, že původním žalovaným učiněný závěr ohledně čestného prohlášení ze dne

14. 3. 2008 nemá oporu v provedeném dokazování. Dle žalobkyně správce daně i původní žalovaný sice mají za prokázané, že svědek A. Y., jakožto pořizovatel zboží, vystavil nepravdivé písemné čestné prohlášení ze dne 14. 3. 2008, nicméně pokud by tomu tak opravdu bylo, je dle žalobkyně nepravděpodobné, že by tak svědek učinil neúmyslně. Z tohoto důvodu se žalobkyni tento svědek jeví jako nedůvěryhodná osoba. Dotyčný svědek přitom byl zároveň původcem všech důkazů, které správce daně užil ke zjištění rozhodných skutečností pro stanovení daňové povinnosti. Správce daně ani původní žalovaný ovšem nijak neodůvodnili, proč výpověď tohoto svědka před orgány daňové správy Německa, jakož i fakturu č. 038 ze dne 25. 10. 2005 vystavenou tímto svědkem, považují za věrohodné. V provedeném hodnocení důkazů z hlediska jeho věrohodnosti ze strany správce daně i žalovaného shledává žalobkyně logický rozpor spočívající v tom, že některé důkazy byly jimi zhodnoceny jako věrohodné, zatímco jiné důkazy nikoliv, přestože původcem všech těchto důkazů je jediná osoba – dotyčný svědek A. Y. Dle žalobkyně se tímto postupem správce daně a žalovaný měli dopustit nepřipustné libovůle při hodnocení důkazů, které je v rozporu s ust. § 2 odst. 3 daňového řádu. Ve smyslu tohoto ustanovení bylo povinností správce daně popř. následně původního žalovaného takovýto logický rozpor odstranit pomocí dalšího dokazování, což se ovšem nestalo. Z tohoto důvodu bylo dle žalobkyně napadené rozhodnutí vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Ve vztahu k informaci získané od orgánů daňové správy Německa dle Nařízení Rady (ES) č. 1798/2003 o správní spolupráci v oblasti daně z přidané hodnoty žalobkyně uvedla, že v rozhodném období roku 2005 svědek A. Y. nakupoval v České republice zboží i od jiných dodavatelů a nikoliv jen od žalobkyně. Z tohoto důvodu dle žalobkyně není zřejmé, zda „zbožím nakoupeným v České republice“ je míněno zboží, které tento svědek nakoupil výhradně od žalobkyně. Dle žalobkyně je tato okolnost skutečností rozhodnou pro správné stanovení daňové povinnosti, kterou byl správce daně povinen zjistit co nejúplněji. Žalobkyně je přesvědčena, že správce daně ani původní žalovaný se nepokusili zjistit, co přesně svědek před orgány daňové správy Německa vypověděl, čímž došlo k tomu, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a tedy v rozporu s ust. § 31 odst. 2 daňového řádu. K tomu žalobkyně dodala, že dotyčný svědek v rámci svědecké výpovědi před správcem daně dne 23. 4. 2008 k této záležitosti podal opačné vysvětlení, přičemž vzniklou nesrovnalost svědek vysvětlil tím, že mu pracovníci správce daně v Německu asi dobře nerozuměli. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že původní žalovaný i správce daně opačné prohlášení svědka pokládali za nepravdivé, což má za následek logický rozpor mezi těmito dvěma výpověďmi z hlediska jejich věrohodnosti. Dle žalobkyně správce daně a původní žalovaný pochybili, pokud pro zjištění skutkových okolností rozhodných pro stanovení daňové povinnosti použili důkazy, jejichž původcem byla jediná osoba, a to navíc v situaci, kdy si jednotlivé důkazy navzájem odporovaly. Navíc v žalobou napadeném rozhodnutí jsou původním žalovaným činěny závěry, které nemají oporu v předmětném tiskopise Form „CAC 2004“, jehož prostřednictvím byla získána informace od orgánů daňové správy Německa dle Nařízení Rady (ES) č. 1798/2003 o správní spolupráci v oblasti daně z přidané hodnoty. Původní žalovaný totiž v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 3 uvádí, že německým správcem daně bylo zjištěno, že zboží v Německu pořizovatelem zdaněno nebylo, ovšem v dotyčném tiskopise Form „CAC 2004“ žádná taková informace uvedena není. V tomto tiskopise je uvedeno, že pan A. Y. neprovedl žádné intrakomunitární dodávky zboží žalující společnosti RUDO-PACK, s. r. o., protože zboží nikdy nebylo v Německu; žalující společnost RUDO-PACK, s. r. o., neuskutečnila proto také žádná intrakomunitární pořízení

zboží v Německu od pana A. Y.; dodávky zboží panem A. Y. žalující společnosti RUDO-PACK, s. r. o., jsou v České republice zdanitelné. Toto sdělení dle žalobkyně zřejmě představuje závěr učiněný orgány daňové správy Německa, ovšem vzhledem k předmětu sporu je toto sdělení zcela nesrozumitelné, neboť předmětem sporu nejsou dodávky zboží pana A. Y. žalobkyni, navíc uskutečněné na území Německa. Správce daně i původní žalovaný však ponechali zmatečnost tohoto sdělení bez povšimnutí, přestože to vyvolává zásadní pochybnosti zejména o kvalitě překladu textu z německého jazyka, a potažmo i o tom, co pan A. Y. před orgány daňové správy Německa přesně vypověděl.

Ve vztahu k výpovědi svědka A. Y. učiněné správcem daně dne 23. 8. 2008 žalobkyně uvedla, že tato svědecká výpověď byla finančním úřadem zhodnocena tak, že nedokázala odstranit pochybnosti o uskutečnění přepravy zboží na území Německa, s tím, že ve zprávě o daňové kontrole ze dne 20. 5. 2008 bylo ještě uvedeno, že v průběhu jednání nebyly svědkem předloženy žádné důkazní prostředky, jež by prokazovaly uskutečnění přepravy předmětného zboží. K samotnému průběhu svědeckého výslechu žalobkyně namítla, že správce daně všech sedm otázek pokládal v nepřetržitém sledu, tj. bez toho, aby svědkovi poskytl časový prostor k zodpovězení otázky, neboť mu ihned položil další otázku. Při tomto způsobu vedení výslechu je dle žalobkyně nepravděpodobné, že by si svědek všechny otázky dokázal, byť jen zapamatovat, a proto se dle žalobkyně ze strany správce daně jednalo nezákonný způsob pořizování důkazů. Na této skutečnosti nemůže dle žalobkyně ani nic změnit okolnost, že svědek se mohl popsanému způsobu otázek bránit, neboť je povinností správce daně vést daňové řízení tak, aby naplňovalo svůj zákonný účel – v daném případě zjistit co možná úplný skutkový stav, přičemž správce daně si v daňovém řízení nesmí počínat nezákonně, ani když to daňový subjekt nebo třetí osoba nenamítá. Dle žalobkyně svědek je ve smyslu ust. § 8 odst. 1 daňového řádu povinen vypovídat o důležitých okolnostech v daňovém řízení týkajících se jiných osob, z čehož vyplývá, že účelem svědecké výpovědi není zjišťovat, které konkrétní podrobnosti si svědek nepamatuje. Nelze proto snižovat hodnotu závažnosti (důležitosti) svědecké výpovědi tím, že svědek neodpověděl na skutečnosti, na které se ho správce daně vůbec neptal, tj. např. ohledně identifikačních údajů vlastníka vozidla, kterým byla uskutečněna přeprava zboží do Německa, státní poznávací značky tohoto vozidla, identifikace osoby, která pomáhala svědkovi s vykládáním zboží atd. Nadto je žalobkyně přesvědčena, že tyto informace, na něž se správce daně ostatně neptal, stejně nelze podřadit pod důležité okolnosti ve smyslu shora citovaného ustanovení daňového řádu. Žalobkyně má naopak za to, že svědkem byly správci daně poskytnuty jiné důležité okolnosti, které při hodnocení důkazů správce daně zcela opominul. Svědek A. Y. v rámci svědecké výpovědi dle žalobkyně kromě jiného sdělil, že přepravu dotyčného zboží, které nakoupil od žalobkyně v rozsahu uvedeném na předložených fakturách, do Německa zajišťoval osobně. Svědek nicméně nebyl vlastníkem vozidel, kterými byla přeprava zboží uskutečněna. Zboží bylo dovezeno do Německa, a to konkrétně do Drážďan. Zde zůstalo asi dva nebo tři dny, a jelikož o něj nikdo neměl zájem, svědek zboží dále prodal obchodní společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o. Žalobkyně v této souvislosti současně zpochybnila oprávnění správce daně, aby v předvolání ke svědecké výpovědi svědka vyzval k předložení veškerých důkazních prostředků, které se týkají dané věci a zároveň, aby předložil potvrzení (německého) finančního úřadu, že předmětné zboží bylo přiznáno ke zdanění v Německu. Žalobkyně je totiž toho názoru, že ust. § 31 odst. 1 daňového řádu takovýto postup neumožňuje, neboť dle tohoto ustanovení je možno toliko vyzvat příslušnou osobu k vydání nebo zapůjčení listin a jiných věcí. K této věci žalobkyně

ještě uvedla, že je jí známo, že německé finanční úřady nevystavují žádná potvrzení, která byla v souzené věci požadována správcem daně.

Ve vztahu k daňovému dokladu č. 038 – faktura ze dne 25. 10. 2005, který byl vystaven svědkem A. Y. na částku 3.602,-EUR a který pochází z účetnictví obchodní společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o. již bylo předmětné zboží svědkem A. Y. prodáno, žalobkyně rozporuje závěr správce daně, jenž byl učiněn právě na pokladě tohoto jediného daňového dokladu, o tom, že předmětné zboží nebylo po jeho pořízení dotyčným svědkem vůbec odvezeno do Německa, nýbrž že bylo tímto svědkem ještě týž den dále prodáno s provizí ve výši 1%, a to obchodní společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o., kdy jako podpůrný argument správci daně posloužilo zjištění německým orgánem daňové správy, že předmětné zboží nebylo v Německu zdaněno. Žalobkyně se závěry učiněnými správcem daně a posléze i původním žalovaným neztotožňuje. Správce daně daňový doklad č. 038 – fakturu ze dne 25. 10. 2005 totiž označuje jako příklad dokazující skutečnost, že zboží zakoupené A. Y. od žalobkyně dne 25. 10. 2005 na základě faktury č. 2005109 za částku 3.567,-EUR nemohlo být do Německa vyvezeno a skladováno 2 až 3 dny, protože ve stejný den bylo prodáno společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o. Žalobkyně je přesvědčena, že správce daně pochybil, pokud přesně neuvedl, kolik dokladů z účetnictví této obchodní společnosti bylo v rámci místního šetření prověřeno, za jaké účetní období, a kolik takovýchto dokladů se nachází v účetnictví této obchodní společnosti. Jestliže shora zmíněná faktura č. 038 představoval pouze příklad dokladů, jež měly prokazovat, že předmětné zboží nebylo ve skutečnosti vyvezeno do Německa, bylo povinností správce daně ve smyslu ust. § 31 odst. 2 daňového řádu uvést, kolik obdobných daňových dokladů správce daně při místním šetření u této obchodní společnosti zjistil, což se ovšem nestalo. Dle žalobkyně měl správce daně postupovat tímto způsobem zvláště za situace, kdy doměřená daň za 4. čtvrtletí kalendářního roku 2005 na základě tohoto daňového dokladu činila částku ve výši 16.976,-Kč, přičemž celková doměřená daň za stejné období byla mnohem vyšší, tj. 43.625,-Kč. Žalobkyně je totiž tohoto názoru, že správce daně, a to výhradně na podkladě zmíněné faktury č. 038, dospěl k závěru, který se týkal všech dodávek zboží žalobkyní svědkovi A. Y. uskutečněných v kontrolovaném období, a nikoliv pouze jedné dodávky zboží, jejímž důsledkem bylo vystavení tohoto daňového dokladu. Žalobkyně je přesvědčena, že správce daně pro učinění takového závěru neměl oporu v provedeném dokazování, neboť dokazování se týkalo toliko dotyčného daňového dokladu - faktury ze dne 25. 10. 2005, a nikoliv jiných dokladů ve spojení s ostatními dodávkami zboží žalobkyně svědkovi A. Y. Dále je žalobkyně toho názoru, že z faktury č. 038 nelze vyvozovat závěr, jak to bylo učiněno správcem daně, že dotyčné zboží nebylo odvezeno do Německa, resp. že vůbec neopustilo území České republiky, když na tomto daňovém dokladu např. není uvedeno místo dodání zboží. Z tohoto důvodu prezentovaný závěr správce daně nemá dle žalobkyně oporu v provedeném dokazování. Dle žalobkyně rovněžtak není pravdou, že by existoval důkaz, z něhož by bylo zřejmé, že dotyčné zboží nebylo v Německu zdaněno, jelikož žalobkyně má za to, že žádný takový důkaz neexistuje, přičemž správce daně a ani původní žalovaný nezjistili, zda svědek A. Y. zboží nakoupené od žalobkyně v Německu k dani přiznal nebo naopak nepřiznal. Skutečnost, že ze strany správce daně a původního žalovaného v dané věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, dokládá fakt, že ani jeden z těchto orgánů nikterak ve svých rozhodnutích nezmínily okolnost, že jednatelem obchodní společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o., byl v roce 2005 svědek A. Y. Pokud ovšem původcem veškerých použitých důkazních prostředků byl tento svědek, přičemž pravdivost některých těchto důkazů byla správcem daně

provedeným dokazováním vyvrácena, je třeba veškeré použité důkazy považovat za nevěrohodné.

A konečně žalobkyně v žalobě namítla, že se původní žalovaný nevypořádal s její argumentací obsaženou v její odpovědi ze dne 30. 7. 2008 na výzvu původního žalovaného ze dne 2. 7. 2008, č. j. 117710/08/210913/7380, a to konkrétně v bodě 2, kde bylo žalobkyni odkazováno na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 27. 9. 2007 ve věci C-409/04 – „Teleos Plc. a další“. Původní žalovaný k tomuto rozsudku Evropského soudního dvora totiž sdělil, že se jednalo o jinou situaci, neboť pořizovatel zboží daň přiznal a zároveň v tomto případě existovaly věrohodné doklady o přepravě zakoupeného zboží do jiného členského státu. Žalobkyně tento fakt nijak nerozporovala, neboť dle jejího názoru tato skutečnost není rozhodujícím kritériem pro přiznání nároku na osvobození od daně ve smyslu ust. § 64 odst. 1 zákona o DPH. K rozsudku Evropského soudního dvora ve věci „Teleos Plc. a další“ žalobkyně doplnila, že bylo prokázáno, že doklady o přepravě zboží do zahraničí byly v daném případě falešné. Z tohoto důvodu nelze žalobkyni přičítat k tíži, že v předmětné souzené věci nebylo správcem daně a původním žalovaným prokázáno, že by písemné čestné prohlášení ze dne 14. 3. 2008 A. Y. bylo falešné. Dále nelze žalobkyni přičítat k tíži, že z její strany bylo předloženo pouze písemné čestné prohlášení ze dne 14. 3. 2008 A. Y., když toto písemné prohlášení vyhotovené ve smyslu ust. § 64 odst. 5 zákona o DPH je zákonem předvídaným, a proto dostatečným důkazním prostředkem postačujícím k prokázání nároku žalobkyně na osvobození od daně ve smyslu ust. § 64 odst. 1 zákona o DPH. Dále žalobkyně podotkla, že se neztotožnila se závěrem původního žalovaného o tom, že rozsudek ve věci „Teleos Plc. a další“ nelze v přezkoumávané věci použít, neboť se prý jedná odlišnou situaci. Žalobkyně je si sice vědoma, že skutkové okolnosti v této věci byly skutečně odlišné od předmětné souzené věci, přesto má však žalobkyně za to, že právní názor vyřčený v rozsudku Evropského soudního dvora ve věci „Teleos Plc. a další“ lze užít i v tomto konkrétním případě. Dle tohoto rozsudku totiž nelze dodavateli zboží uložit povinnost doplatit daň z přidané hodnoty, když bylo následně po předložení relevantních dokumentů prokázáno, že tyto dokumenty, které měly prokazovat vznik nároku na odpočet daně, byly ve skutečnosti nepravdivé. Žalobkyně je přesvědčena, že v tomto konkrétním případě byly všechny předpoklady naplněny, aby právní závěry uvedené ve věci „Teleos Plc. a další“ mohly být použity i pro posouzení tohoto případu. Dle žalobkyně Směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. 5. 1977 (tzv. Šestá direktiva) nijak neupravuje podmínky, za nichž lze uplatnit osvobození od daně v případě dodání zboží do jiného členského státu, neboť stanovení takovýchto podmínek náleží do pravomoci jednotlivých členských států. Vzhledem k této okolnosti je dle žalobkyně nerozhodné, že ve věci „Teleos Plc. a další“ byly např. předloženy doklady o přepravě zboží, zatímco v projednávané věci nikoliv. Rozhodná je v předmětném případě pouze ta skutečnost, že žalobkyně v souladu s ust. § 64 odst. 5 zákona o DPH předložila správci daně písemné čestné prohlášení ze dne 14. 3. 2008. Z důvodu, že v přezkoumávané věci žalobkyně předložila správci daně jiné doklady, než tomuto bylo ve věci „Teleos Plc. a další“, nelze uzavřít, že závěry uvedené v rozhodnutí ve věci „Teleos Plc. a další“ by nebylo možno aplikovat na projednávanou věc.

Původní žalovaný na výzvu soudu zaslal spolu se správním spisem stručné písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K námitce, že správce daně před zahájením daňové kontroly neověřil, zda jsou u žalobkyni známy okolnosti pro podání daňového přiznání, původní žalovaný uvedl, že

správce daně před zahájením daňové kontroly tuto svoji zákonnou povinnost splnil. Z obsahu protokolu o zahájení kontroly ze dne 3. 3. 2008 na str. 3 vyplývá, že správce daně upozornil žalobkyni, že dle ust. § 41 odst. 2 daňového řádu až do ukončení daňové kontroly není přípustné podat dodatečné daňové přiznání. Dle původního žalovaného při zahájení a ani v průběhu daňové kontroly žalobkyně nevyjádřila vůli podat dodatečné daňové přiznání, proto původní žalovaný pokládá tuto námitku žalobkyně za bezpředmětnou. K tomu původní žalovaný doplnil, že správce daně nemá povinnost žádat daňový subjekt o podání dodatečného daňového přiznání, když musí toliko daňový subjekt upozornit na jeho práva a povinnosti, což správce daně učinil.

Původní žalovaný dále k ostatním námitkám žalobkyně uvedl, že daňové řízení směřovalo k ověření pravdivosti údajů tvrzených žalobkyní o tom, zda žalobkyně uskutečnila dodání zboží do jiného členského státu osobě registrované k dani z přidané hodnoty. Správce daně a původní žalovaný v rámci dotyčného daňového řízení hodnotili veškeré ověřené skutečnosti a důkazy ve vzájemné souvislosti a přihlíželi ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Žalobkyně dokládala osvobození od daně z přidané hodnoty daňovým dokladem vystaveným na pana A. Y. V rámci daňové kontroly správce daně zaslal žalobkyni výzvu ze dne 12. 3. 2008, kterou žalobkyni sdělil, že získal v rámci členské spolupráce informace z Německa, z nichž je patrné, že dodávky zboží panem A. Y. žalobkyni jsou v České republice zdanitelné. K tomu původní žalovaný podotkl, že může doložit správnost a srozumitelnost německého textu a jeho následného překladu, jelikož německý text i jeho kvalifikovaný překlad jsou součástí správního spisu. Ze zjištění přitom vyplývá, že A. Y. sdělil u svého správce daně, že neprovedl žádná intrakomunitární pořízení zboží, tzn. dodání zboží se splněním podmínek pro uplatnění osvobození od daně z přidané hodnoty, když tento svědek nepořídil v Německu žádné zboží. Dále tento svědek sice potvrdil, že zboží bylo dodáno žalobkyní, nicméně zboží zůstalo v České republice, takže se jedná o zdanitelné plnění v České republice. S tímto zjištěním od německého správce daně byla žalobkyně seznámena správcem daně citovanou výzvou ze dne 12. 3. 2008. Dále původní žalovaný uvedl, že žalobkyně na základě dotyčné výzvy předložila čestné prohlášení pana A. Y. ze dne 14. 3. 2008, v němž je uvedeno, že zboží osobně nakoupil a přemístil do Německa. V této souvislosti se původní žalovaný pozastavil nad tím, že si A. Y. najednou vzpomněl, když v roce 2007 si nic nepamatoval. K tomu původní žalovaný doplnil, že následně byla provedena dne 23. 4. 2008 svědecká výpověď A. Y., v níž svědek mj. uvedl adresu dodání zboží Drážďany v Německu s tím, že pak ovšem svědek zjistil, že o zboží není zájem, a proto jej prodal společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o., s tím, že listinné důkazy k této transakci nemá.

Původní žalovaný dále uvedl, že měl k dispozici důkazní prostředky, a to doklad žalobkyně o prodeji zboží A. Y.; daňové přiznání žalobkyně s vykázaným od daně z přidané hodnoty osvobozeným dodáním zboží do Německa včetně souhrnného hlášení; výpověď A. Y. před německým správcem daně o tom, že žádné zboží nepořídil z Evropské unie do Německa; čestné prohlášení A. Y. o přepravě zboží do Německa a svědeckou výpověď A. Y. učiněnou v České republice před správcem daně, které zhodnotil ve vzájemné souvislosti, takže po jejich zhodnocení vycházel ze zákonných podmínek pro uplatnění osvobození od daně z přidané hodnoty dle ust. § 64 zákona o DPH a ve věci rozhodl. K tomu původní žalovaný poznamenal, že v daňovém řízení prokazuje skutečnosti uvedené v daňovém přiznání žalobkyně, přičemž pro daný případ je podstatné, že přeprava zboží z České republiky do Německa není prokázána a ani doložena žádnými důkazními prostředky, jelikož není žádná

jednotná správní deklarace ani žádný doklad dokládající pohyb zboží uvnitř Evropského společenství, který je nutností. Skutečnost, že žalobkyně prodala zboží na území České republiky osobě registrované k dani z přidané hodnoty v jiném členském státě, dle původního žalobce ještě nezakládá oprávněnost uplatnit osvobození od daně.

Závěrem původní žalovaný zdůraznil, že pro svá veškerá tvrzení obsažená v písemném vyjádření k žalobě nachází oporu ve správním spise, na nějž v plném rozsahu odkazuje. Původní žalovaný trvá na tom, že žalobkyně nebyla nijak zkrácena na svých právech, když správce daně a ani původní žalovaný nerozhodovali v rozporu s daňovým řádem ani v rozporu se zákonem o DPH. Ve věci tak bylo vydáno zákonné přezkoumatelné rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť původní žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není v daném případě naprosto důvodná.

V projednávané věci šlo o posouzení otázky, zda správce daně a potažmo původní žalovaný oprávněně žalobkyni dodatečně vyměřil daňovou povinnost v rozporované výši 258.610,-Kč, a to pro jejich závěr, že žalobkyně v daňovém řízení neprokázala oprávněnost uplatnění osvobození od daně dle ust. § 64 zákona o DPH z dodávek zboží (sáčky, ubrousky, alufólie, stretchfólie) německému odběrateli panu A. Y., Aku, Toptanci Market, VAT ID DE237169950, kdy soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyně ve zdaňovacím období 2. čtvrtletí 2005 fakturovala jmenovanému odběrateli na základě dokladů č. 2005027, č. 2005028, č. 2005035 a č. 2005043 zboží v hodnotě 6.033,20 EUR, ve zdaňovacím období 3. čtvrtletí 2005 na základě dokladů č. 2005052, č. 2005057, č. 2005064, č. 2005070, č. 200573 a č. 2005085 zboží v hodnotě 39.143,20 EUR a ve zdaňovacím období 4. čtvrtletí 2005 na základě dokladů č. 2005109, č. 2005107 a č. 2005116 zboží v hodnotě 9.166,60 EUR a kdy tato dodání zboží žalobkyně považovala za plnění osvobozená od daně z přidané hodnoty ve smyslu ust. § 64 zákona o DPH, v důsledku čehož u nich žalobkyně neuplatnila daň z přidané hodnoty na výstupu.

S ohledem na charakter jednotlivých námitek žalobkyně tak, jak byly predestřeny shora, se soud předně zabýval námitkou ryze procesního rázu ohledně toho, že původní žalovaný resp. správce daně před zahájením daňové kontroly neověřil, zda jsou žalobkyni známy okolnosti pro podání dodatečného daňového podání, a případně, v čem tyto okolnosti

spočívají. Tuto námitku žalobkyně soud vyhodnotil jako zjevně neopodstatněnou. Při učinění tohoto závěru soud přihlížel ke skutečnosti, že správce daně nemá povinnost žádat daňový subjekt o podání dodatečného daňového přiznání, když musí toliko daňový subjekt upozornit na jeho práva a povinnosti, což správce daně učinil. Tato skutečnost prokazatelně vyplývá z obsahu protokolu o zahájení kontroly ze dne 3. 3. 2008, č. j. 38023/08/210931/7092, str. 3, kde je výslovně uvedeno, že správce daně žalobkyni poskytl zákonné poučení, že dle ust. § 41 odst. 2 daňového řádu až do ukončení daňové kontroly není přípustné podat dodatečné daňové přiznání k dani, která bude předmětem daňové kontroly. Dotyčný protokol přitom bez připomínek k jeho obsahu podepsal jednatel žalobkyně, jakožto její statutární orgán, čímž stvrdil správnost jeho obsahu. K tomu soud doplňuje, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně při zahájení daňové kontroly a taktéž ani v jejím průběhu jakkoliv vyjádřila vůli podat dodatečné daňové přiznání, proto soud ve shodě s původním žalovaným tuto námitku vyhodnotil jako bezpředmětnou a účelovou.

K ostatním námitkám, které se již dotýkají samé podstaty věci, a to problematiky oprávněnosti žalobkyní uplatněného osvobození od daně dle ust. § 64 zákona o DPH z dodávek zboží německému odběrateli panu A. Y., soud uvádí následující.

Pro vyhodnocení předmětného případu má zásadní význam skutečnost, že zákon o DPH rozumí uskutečněním zdanitelného plnění stav faktický, nikoli stav formálně vykazovaný, a proto daňový subjekt v průběhu daňového řízení musí doložit oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty.

K unesení důkazního břemene daňovým subjektem tak nestačí jen formálně zdánlivě bezvadné doklady o přijetí zdanitelného plnění a odeslání zdanitelného plnění, jak tomu bylo v projednávaném případě. Důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu, jak opakovaně bylo vysloveno v nálezech Ústavního soudu např. ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07, ze dne 15. 05. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, které jsou dostupné na www.usoud.cz, nebo v rozsudcích Nejvyššího správního soudu např. ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 9 Afs 111/2009, a ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 9 Afs 1/2010, které jsou dostupné na www.nssoud.cz.

S ohledem na námitky uplatněné žalobkyní soud uvádí, že žalobkyně by měla vzít v potaz skutečnost, že daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle ust. § 31 odst. 9 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Toto ustanovení však, jak již vícekrát potvrdil Ústavní soud, a to např. v jeho nálezu ze dne 24. 4. 1996, Pl. ÚS 38/95, který je dostupný na www.usoud.cz, nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám. Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má některé výjimky, které představuje zejména ust. § 31 odst. 8 písm. písm. c) daňového řádu, podle něhož správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým

subjektem. Uvedená ustanovení daňového řádu v jejich ústavně konformním výkladu vytvářejí vyvážený komplex povinností tvrzení a povinností důkazních mezi daňovým subjektem a správcem daně.

Dále soud uvádí, že daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v daném případě z ust. § 64 zákona o DPH, ze kterého vyplývá, že za dodání zboží osvobozené od daně z přidané hodnoty lze považovat dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě za předpokladu, že zboží je odesláno nebo přepraveno z tuzemska. Dle tohoto ustanovení tak měla žalobkyně povinnost prokázat, že zboží bylo dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě a že zboží bylo skutečně odesláno nebo přepraveno z tuzemska.

Z obsahu správního spisu ke skutkovému stavu z hlediska důkazního břemene soud zjistil, že po zahájení daňové kontroly u žalobkyně správce daně zaslal žalobkyni výzvu ze dne 12. 3. 2008, která byla učiněna v intencích ust. § 31 odst. 9 daňového řádu a v níž byla žalobkyně správcem daně vyrozuměna, že dosud dostatečným a průkazným způsobem nedoložila a neprokázala výši výdajů vykázaných v přiznáních k dani z přidané hodnoty a také výši údajů uvedených v souhrnných hlášeních za kontrolovaná zdaňovací období 2. až 4. čtvrtletí roku 2005. Jako důvod těchto pochybností správce daně přitom v této výzvě výslovně uvedl skutečnost, že žalobkyně mu dosud nepředložila správcem daně přesně specifikované daňové doklady v podobě faktur, dále příjmové a výdajové pokladní doklady za kontrolovaná období a také daňové doklady, které žalobkyně zahrnula mezi svá přijatá zdanitelná plnění v kontrolovaných obdobích. K tomu pak správce daně ve výzvě ze dne 12. 3. 2008 mj. doplnil, že získal v rámci členské spolupráce informace z Německa, z nichž je patrné, že dodávky zboží od žalobkyně panu A. Y. jsou v České republice zdanitelné, jelikož tento odběratel žalobkyně nakoupené zboží nepřepřavil do Německa, nýbrž jej prodal přímo v České republice. Dotyčnou výzvou správce daně ze dne 12. 3. 2008 přešlo důkazní břemeno na žalobkyni, a proto správce daně po žalobkyni legitimně požadoval prokázat a doložit, že zboží, které žalobkyně vykazala jako osvobozené od daně z přidané hodnoty ve smyslu ust. § 64 zákona o DPH bylo skutečně odesláno či přepraveno z České republiky.

Na základě výzvy správce daně ze dne 12. 3. 2008 žalobkyně sice správci daně mj. předložila písemné čestné prohlášení dotyčného odběratele A. Y. ze dne 14. 3. 2008 o tom, že tento odběratel zboží osobně nakoupil a přemístil do Německa svým nákladním automobilem či případně prostřednictvím přepravní firmy. Na tomto místě nelze pominout ani skutečnost, že tohoto odběratele správce daně dne 23. 4. 2008 následně svědecky vyslechl, a to v přítomnosti jednatele žalobkyně, přičemž svědek vypověděl, že zboží odvezl do Drážďan v Německu na adresu Grossenhainer Strasse 29, dále že uskladnil a po zjištění, že o zboží není zájem, toto zboží po 2 až 3 dnech prodal české společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o. Pro vyhodnocení předmětné žaloby má pak ovšem význam skutečnost, že žádné listinné důkazy ke svým tvrzením svědek neměl, jak výslovně sdělil správci daně v rámci své svědecké výpovědi uskutečněné dne 23. 4. 2008. K tomu soud uvádí, že správce daně nikterak nepochybil, pokud po svědkovi požadoval, aby svá tvrzení případně doložil listinnými důkazními prostředky, neboť tento postup není v rozporu s daňovým řádem, jak namítala žalobkyně. Námitky žalobkyně v tomto směru soud tudíž vyhodnotil jako nedůvodné. Taktéž jako nedůvodné a účelové vyhodnotil námitky žalobkyně směřující vůči vlastnímu průběhu

výslechu svědka A. Y. před správcem daně dne 23. 4. 2008. Z protokolu o výslechu tohoto svědka ze dne 23. 4. 2008, č. j. 85145/08/21031/7092, nevyplyvá, že by se správce daně dopustil nezákonného postupu při pořizování svědecké výpovědi, když z protokolu je zřejmé, že svědek porozuměl všem postupně kladeným otázkám, k nimž mu byl ponechán dostatečný časový prostor k poskytnutí jednotlivých odpovědí, což prokazuje skutečnost, že svědek na všechny kladené otázky odpověděl, aniž by měl ke stylu vedení výslechu správcem daně nějaké výhrady. K tomu soud doplňuje, že správce daně pouze ve vztahu k přesně jmenovaným fakturám svědkovi předem položil 7 dílčích podotázek, na které svědek postupně detailně odpovídal, aniž by do protokolu avizoval, že si otázky nedokáže zapamatovat či potřebuje větší časový prostor k jejich zodpovězení. Žádné výhrady do protokolu ke způsobu vedení svědeckého výslechu přitom nevznese ani výslechu přítomný jednatel žalobkyně, ačkoliv tak učinit zajisté mohl. Na základě těchto skutečností soud neshledal, že by svědecký výslech představoval nezákonně získaný důkazní prostředek.

Z výše uvedeného je zřejmé, že tvrzení svědka A. Y. učiněné před českým správcem daně bylo v příkrém rozporu s informací získanou od německého správce daně s tím, že toto tvrzení učiněné před českým správcem daně nebylo možné ani opřít o nějaké listinné důkazy. Na tomto místě soud uvádí, že žalobkyně neopodstatněně namítala, že jí správce daně v průběhu daňového řízení neseznámil s důvody svých pochybností ohledně pravdivosti žalobkyní předloženého písemného čestného prohlášení A. Y. ze dne 14. 3. 2008, když tyto důvody správce daně údajně uvedl pouze v předkládacích zprávách ze dne 11. 9. 2008. Ve zprávě o daňové kontrole ze dne 20. 5. 2008, č. j. 98122/08/210931/7092, str. 6, s níž byla žalobkyně prokazatelně seznámena dne 23. 5. 2008, a tedy před vydáním 3 výše specifikovaných dodatečných platebních výměrů, jsou správcem daně rozvedeny skutečnosti, které jej vedly k tomu, že měl pochybnosti o pravdivosti dotyčného čestného prohlášení, a proto i tyto námitky žalobkyně soud shledal neopodstatněnými.

Za shora nastíněného stavu dokazování pak správce daně legitimně provedl místní šetření u společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o., které měl svědek A. Y. následně prodat předmětné zboží, když svědek v tomto směru před správcem daně souhrnně vypověděl, že zboží pořízené od žalobkyně v roce 2005 prodal po 2 až 3 dnech s přírůžkou 1% až 5% společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o. Šetřením u této společnosti ovšem bylo zjištěno, že sice dle dokladů tato společnost od zmíněného svědka uskutečnila pořízení zboží z jiného členského státu, avšak data na dokladech neodpovídají souhrnnému tvrzení svědka, které uvedl v rámci své svědecké výpovědi ze dne 23. 4. 2008, že k dodávkám zboží docházelo po 2 až 3 dnech od uskladnění zboží v Německu, když data pořízení zboží od A. Y. se shodovala s daty, kdy A. Y. měl pořídit předmětné zboží od žalobkyně. K tomu je třeba podotknout, že pokud původní žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zmínil pouze příkladmo fakturu č. 038 ze dne 25. 10. 2005 evidovanou u společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o., která potvrdila jím získanou informaci od německého správce daně A. Y. o tom, že tento odběratel předmětné zboží nakoupené od žalobkyně neodvezl do Německa, nýbrž toto zboží prodal přímo v České republice, nezatížil své rozhodnutí vadou v podobě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, jak namítala žalobkyně, neboť je třeba vyhodnocovat získané důkazní prostředky, jak byly soudem předestřeny shora, nejen jednotlivě, ale i v jejich vzájemném souhrnu. Proto nelze pomíjet skutečnost, že zásadním a věrohodným důkazním prostředkem, jak soud rozvede ještě níže, vedoucím k legitimním pochybnostem správce daně a potažmo i původního žalovaného o uskutečnění přepravy zboží z České republiky do Německa v daném případě byla informace od německého správce daně A. Y. o tom, že tento odběratel předmětné

zboží nakoupené od žalobkyně v roce 2005 neodvezl do Německa, když ten toto zboží prodal přímo v České republice. Citace dalších dokladů nalezených při místním šetření u společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o., ze strany správce daně či původního žalovaného tak z hlediska rozložení důkazního břemene, které tížilo žalobkyni, ztratilo na významu, jelikož odběratel žalobkyně A. Y. před německým správcem daně v září 2007 souhrnně popřel uskutečnění jakýchkoliv dodávek předmětného zboží v roce 2005 (tedy včetně 2. až 4. kvartálu roku 2005) od žalobkyně do Německa. K tomu soud dodává, že v předmětné věci neshledal, že by se správce daně či původní žalovaný dopustili nepřipustné libovůle při hodnocení získaných důkazních prostředků, a proto námitky žalobkyně v tomto směru soud vyhodnotil jako neopodstatněné.

Dále soud uvádí, že se shoduje s původním žalovaným, že pochybnosti o pravdivosti čestného prohlášení A. Y. ze dne 14. 3. 2003 a také jeho svědecké výpovědi před správcem daně žalobkyně ze dne 25. 4. 2008, a to pokud se jedná o okolnost, zda předmětné zboží skutečně fyzicky opustilo území České republiky a bylo dopraveno do Německa, významnou měrou umocňuje fakt, že správce daně žalobkyně měl k dispozici informaci získanou od německého správce daně ve smyslu Nařízení Rady (ES) č. 1798/2003 o správní spolupráci v oblasti daně z přidané hodnoty, která byla obsažena na tiskopise Form „CAC 2004“, část „E“, se sdělením, že „podle výpovědi p. A. Y. při osobním pohovoru v září 2007 nebylo zboží zakoupené v Německu dovezeno do Německa, nýbrž přímo v České republice dále prodáno“. S ohledem na námitky žalobkyně vůči této listině, která tvoří nedílnou součást správního spisu, soud na tomto místě uvádí, že toto sdělení vyhodnotil pro předmětný případ jako zcela srozumitelné sdělení, přičemž správnost a srozumitelnost německého textu vyplývá z jeho kvalifikovaného překladu do jazyka českého, který je obsažen v této listině. K pochybnostem o pravdivosti čestného prohlášení A. Y. ze dne 14. 3. 2003 pak přispívá i skutečnost, že toto čestné prohlášení bylo učiněno se značnou časovou prodlevou mezi předáním zboží žalobkyni a vystavením dotyčného čestného prohlášení, neboť z časové prodlevy plyne, že žalobkyně osvobodila dodání předmětného zboží předem, aniž by věděla, že zboží bylo z České republiky do Německa skutečně přepraveno. Žalobkyně neopodstatněně namítá, že by správce daně i původní žalovaný neodůvodnili, proč zejména výpověď svědka A. Y. učiněná před německým správcem daně považují za věrohodnou, když ze zprávy o daňové kontrole ze dne 20. 5. 2008, č. j. 98122/08/210931/7092, i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, proč správce daně a potažmo původní žalovaný vycházeli z výpovědi svědka A. Y., kterou poskytl německému správci daně v září 2007. S tímto jejich vyhodnocením výpovědi svědka A. Y. před německým správcem daně se přitom ztotožňuje i soud s přihlédnutím k ostatním důkazním prostředkům – především k výsledkům z místního šetření u společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o. Mezi výpověďmi A. Y. spolu s jeho čestným prohlášením ze dne 14. 3. 2008 byly zjevné rozpory, přičemž v kompetenci správce daně i původního žalovaného plně bylo vyhodnotit tyto jednotlivé důkazní prostředky z hlediska věrohodnosti, což správce daně a původní žalovaný učinili. Naproti tomu správce daně a původní žalovaný neměli povinnost odstraňovat rozpory mezi jednotlivými důkazními prostředky, když důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 9 daňového řádu ve spojení s ust. § 64 zákona o DPH tížilo právě žalobkyni, jak již soud poznamenal shora. Vzájemný rozpor mezi dotyčnými důkazními prostředky přitom nemůže automaticky ani vést k závěru, který chybně zaujala žalobkyně, že všechny důkazní prostředky pocházející od A. Y. by měly být jako nevěrohodné pominuty. Z věrohodných důkazních prostředků, kterým dozajista je informace získaná správcem daně od německého správce daně ve smyslu Nařízení Rady (ES) č. 1798/2003 o správní spolupráci

v oblasti daně z přidané hodnoty, která byla obsažena na tiskopise Form „CAC 2004“, část „E“, bylo možné v rámci dokazování vycházet, přičemž tomuto důkaznímu prostředku mj. korespondovala i zjištění z místního šetření u společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o.

Ke shora uvedeným skutečnostem soud považuje za vhodné ještě zmínit, že pokud žalobkyně předala zboží A. Y. na území České republiky a nezajišťovala přepravu zboží a ani neměla důkazní prostředky o přepravě zboží z České republiky, nemohla v souladu se zákonem s ohledem na podmínky uvedené v ust. § 64 zákona o DPH uplatnit osvobození od daně z přidané hodnoty, a to i přes nespornou skutečnost, že Aslan Yüksel jakožto kupující byl osobou registrovanou k dani z přidané hodnoty v jiném členském státě, jelikož to je pouze jedna z podmínek uvedených v ust. § 64 zákona o DPH. Žalobkyně by měla mít na paměti, že písemné prohlášení pořizovatele zboží je pouze jedním z důkazů, které plátce daně může použít k prokázání faktického stavu o přepravě zboží, přičemž správce daně tento důkazní prostředek má povinnost hodnotit ve vzájemné souvislosti s jinými získanými důkazními prostředky. Soud opětovně uvádí, že pro daný případ je klíčové sdělení německého správce daně A. Y. o tom, že „podle výpovědi p. A. Y. při osobním pohovoru v září 2007 nebylo zboží zakoupené v Německu dovezeno do Německa, nýbrž přímo v České republice dále prodáno“, kterému odpovídají i výsledky místního šetření u společnosti EUROPACK CZ – T, s. r. o.

Na základě výsledků provedeného dokazování soud uzavírá, že dospěl ke shodnému závěru jako původní žalovaný, a tedy že žalobkyně neprokázala splnění podmínek pro osvobození dodání zboží do jiného členského státu ve smyslu ust. § 64 zákona o DPH.

Žalobkyně rovněž neopodstatněně namítá, že se původní žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s její argumentací obsaženou v její odpovědi ze dne 30. 7. 2008 na výzvu původního žalovaného ze dne 2. 7. 2008, č. j. 117710/08/210913/7380, a to konkrétně v bodě 2, kde bylo žalobkyní odkazováno na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 27. 9. 2007 ve věci C-409/04 – „Teleos Plc. a další“. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a to konkrétně str. 4 a 5, nesporně vyplývá, že původní žalovaný v podrobnostech rozvedl, proč dospěl k závěru, že nelze aplikovat závěry z tohoto rozsudku na případ žalobkyně. Soud se přitom s tímto vyhodnocením ze strany původního žalovaného plně ztotožnil, když oproti případu žalobkyně v případě „Teleos Plc. a další“ pořizovatel zboží daň přiznal a zároveň v tomto případě existovaly věrohodné doklady o přepravě zakoupeného zboží do jiného členského státu, což v případě žalobkyně nebylo, neboť nebyly předloženy věrohodné doklady o přepravě předmětného zboží z České republiky do Německa, takže byly dány opodstatněné pochybnosti o přepravě zboží z České republiky do Německa, které přes skutečněné daňové řízení nebyly ze strany žalobkyně odstraněny, ačkoliv právě jí tížilo důkazní břemeno.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, když rozhodnutí původního žalovaného neshledal nepřezkoumatelným z nedostatku důvodů, ani že by nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav či že by toto rozhodnutí bylo zatíženo jinou procesní vadou. Taktéž toto rozhodnutí soud nevyhodnotil jako nezákonné pro chybné posouzení dotyčného případu. Proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci

úspěch a žalovaná strana náhradu nákladů řízení neuplatnila a navíc jí žádné náklady nad rámec úřední činnosti ani nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. září 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová